

Panium – Nummer én

Kapittel elleve

Jeff Pippenger

2025-02-25

En tid har vi rettet vår oppmerksomhet mot den skjulte historien i Daniel 11,40, og i de siste ukene har Herren ledet vår betraktning til vers 27:

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt til å gjøre ondt, og de skal tale løgn ved ett og samme bord; men det skal ikke lykkes, for enden skal ennå komme til den fastsatte tid. Daniel 11:27.

Innledningsvis var jeg usikker på detaljene—når, hvor og hvem som satt ved det bordet og talte løgn til hverandre—men disse spørsmålene er nå under gransking. I løpet av de siste sabbatene gjorde jeg noen feilsteg mens jeg arbeidet meg gjennom disse linjene. Men gjennom det jeg mener var forsynets ledelse, begynte alliansene som er fremstilt i vers 13–15, symbolisert ved Cæsarea Filippi, å tre fram. Selv om enkelte elementer fortsatt krever videre presisering, tror jeg at Herren har løftet sin hånd fra disse versene for å åpenbare deres betydning.

Denne forståelsen krystalliserte seg umiddelbart etter forrige sabbats Zoom-møte. En uke tidligere hadde jeg blitt slått av det intrikate samspillet mellom historiestrømmer i versene 10–15. Jeg skrev og sendte en tekstmelding til noen få personer der jeg skisserte mine tanker, og ba om å få dele dem fredag kveld. Jeg forsøkte å organisere spørsmålene innenfor disse versene, overbevist om at det lå noe dypt betydningsfullt der. Det gjør det, men det var ikke det jeg opprinnelig la frem. Til tross for mine famlende skritt gjennom den siste halvannen uke mens jeg strevde med dette avsnittet, gjenkjenner jeg et velkjent forsyn. Herren var i ferd med å bryte seglet på en særskilt, livsviktig sannhet. Når det menneskelige element fullt ut blir avdekket og lagt til side, viser sannheten — åpnet av Løven av Judas stamme — seg å være enda mer dyptgripende enn jeg hadde forstått.

Vers fem til ni

Putin, som kongen i sør, speiler Ptolemaios, som vil seire i krigen i Ukraina og dermed oppfylle vers 11. Historisk ble dette verset oppfylt ved Ptolemaios IV Filopators seier i slaget ved Rafia, noe som foregriper Putins nært forestående framgang. Versene 5–9 skisserer en historie som i omhyggelig detalj varsler pavemaktens 1 260-årige herredømme (538–1798). Disse detaljene er blitt behandlet gjentatte ganger tidligere, så her vil jeg framheve ett profetisk veimerke som oppfylles i versene 5–9 og gjenlyder i perioden fra 538 til 1798.

Denne perioden begynte med en traktat mellom det sørlige ptolemeiske riket og det nordlige selevkidiske riket, beseglet da den sørlige kongen gav sin datter til ekte for den nordlige kongen. Denne foreningen innledet et tidsrom på sju år som endte da den sørlige kongen invaderte nord, førte den nordlige kongen som fange til Egypt, og den fangne kongen senere døde etter å ha falt av

en hest.

En brutt pakt

Invasjonen sprang ut av en brutt traktat. Etter at sjuårsperioden begynte, skjøv kongen i nord sin første hustru til side for å gifte seg med prinsessen fra sør og sikre traktaten. Senere forkastet han hustruen fra sør og innsatte sin opprinnelige dronning på nytt. Dette fikk den første dronningen til å la dronningen fra sør og hennes følge henrette, noe som vakte den sørlige dronningens familie i Egypts raseri.

Med profetisk dømmekraft kan sju år ses som to perioder på tre og et halvt år, slik dette blir illustrert ved de tre og et halvt årene før og etter korset, som til sammen representerte den uken da Kristus stadfestet pakt. De tre og et halvt gjenkjennes også i den syvfoldige forbannelsen som ble fullbyrdet over Israels nordrike fra 723 f.Kr. og frem til 1798. Denne syvfoldige tiden er delt i to perioder på ett tusen to hundre og seksti, med 538 som midtpunkt. Disse illustrasjonene av at sju er delt i to perioder på tre og et halvt, er ikke tilfeldige; de er tilsiktede.

I delingen av uken stadfestet Kristus pakt; korset representerer sentrum, og ved å gjøre dette identifiserer det Kristus som den som personlig frembar budskapet i tre og et halvt år, etterfulgt av at Hans disipler frembar budskapet i samme tidsrom. I de syv tider mot det nordlige riket deler 538 historien inn i en periode da hedenskapet trampet ned helligdommen og hæren, etterfulgt av at pavedømmet trampet ned helligdommen og hæren i samme tidsrom. I profetisk symbolikk representeres «syv» ved tre og et halvt, som igjen representeres ved førtito måneder, tre og et halvt dager eller år, tolv hundre og seksti, tjuefem tjue og en tid, tider og en halv tid. I sammenhengen er alle disse tallene ombyttelige.

Traktaten som ble inngått mellom det ptolemeiske rike, styrt av etterkommerne av Ptolemaios I (en general under Aleksander den store), som kontrollerte Egypt, og det selevkidiske rike, styrt av etterkommerne av Seleukos I (en annen av Aleksanders generaler), som kontrollerte store deler av Midtøsten, deriblant Syria, avsluttet den andre syriske krig i 253 f.Kr. Krigen hadde begynt sju år tidligere, i 260 f.Kr. Sju år etter at traktaten var blitt ratifisert, ble den brutt i 246 f.Kr. Fjorten år, delt i to perioder på sju år. Den første halvdel er krigføring, og den andre halvdel er fred. De fjorten årene begynner med den andre syriske krig og ender med den tredje syriske krig. Denne typen symmetri i historien blir forsterket når man erkjenner at historien er framstilt i vers fem til ni i kapittel elleve. Traktaten og dens brudd er fokus for versene og den historien som oppfylte versene.

Dette samsvarer med det pavelige herredømmet fra 538 til 1798. Nær slutten av denne epoken inngikk Napoleon Bonaparte en traktat med Vatikanet. Med henvisning til Vatikanets brudd på Tolentino-traktaten av 1797 sendte Napoleon general Berthier i 1798 for å ta paven til fange. Paven døde i Frankrike i 1799. Denne perioden på 1 260 år er beskrevet i detalj i versene 31–39.

Historien i vers 5–9 er parallell med den i vers 31–39 og gir to vitner innenfor Daniel 11. Begge linjer deler identiske profetiske veimerker og åpenbarer dynamikken mellom kongene i sør og nord. Hver periode er symbolisert ved tre og et halvt år og avsluttes med at kongen i sør seirer,

fanger kongen i nord og fører ham til landet i sør, hvor begge de nordlige kongene dør. I begge tilfeller vender, slik teksten sier, kongen i sør tilbake med bytte:

Og han skal også føre deres guder med sine fyrster og sine kostbare kar av sølv og gull bort som fanger til Egypt; og han skal holde stand i flere år enn kongen i nord. Daniel 11:8.

For Ptolemaios var dette en skatt som tidligere var blitt plyndret av kongen i nord; for Napoleon var det Vatikanets rikdommer som ble plyndret og ført til Frankrike. Disse to vitnelinjene viser at kongen i nords død symboliseres ved å falle av en hest. I Åpenbaringen 17 representerer kvinnen som rir på dyret den katolske kirke:

Så førte han meg i ånden ut i ørkenen; og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av blasfemiske navn, som hadde sju hoder og ti horn. Åpenbaringen 17:3.

Dyret hun rir på, er De forente nasjoner. Åpenbaringen 17 beskriver hennes gjenopprettelse til makten etter det dødelige såret i 1798. Som det åttende rike gjenopptar hun sitt herredømme, symbolisert ved at hun rir på dyret:

Og kvinnen som du så, er den store by, som hersker over jordens konger. Åpenbaringen 17:18.

Dødssåret i 1798 ble forutskygget i vers 5–9 da kongen i nord falt av en hest og døde. Disse to linjene i Daniel 11 løper parallelt med vers 41–45. Søndagsloven i USA, markert i vers 41, innleder pavedømmets siste ferd på dyret—en periode som gjenspeiles i disse to linjene. Når Ellen White bemerker at «mye av den historien» som ble oppfylt i Daniel 11 «vil bli gjentatt», svarer vers 5–9 og 31–39 til vers 41–45.

Bare vers førti

Fra vers 31 til 45 står bare vers 40 utenfor den profetiske perioden på tre og en halv dag. Det representerer en særskilt historie innenfor den siste tredjedelen av Daniels 45 vers. I vers 16 utfolder hedensk, keiserlig Roms historie seg gjennom fire herskere—Pompeius, Julius Cæsar, Augustus Cæsar og Tiberius Cæsar. Augustus' seier i slaget ved Actium i 31 f.Kr. innledet keiser-Romas 360-årige herredømme og oppfylte «en tid» i vers 24:

Han skal trenge fredelig inn selv på de feteste stedene i provinsen; og han skal gjøre det som hans fedre ikke har gjort, heller ikke hans fedres fedre; han skal spre bytte, rov og rikdom blant dem; ja, han skal legge sine planer mot festningene, men bare for en tid. Daniel 11:24.

Etter Actium gjorde Roma Egypt til en provins i 30 f.Kr. Tre hundre og seksti år senere, i 330, flyttet Konstantin imperiets hovedstad fra Roma til Konstantinopel. Denne «tiden» samsvarer profetisk med de 1 260 årene med pavelig herredømme og de 7 årene i vers 5–9.

Fra og med vers 16 dominerer det hedenske keiserlige Roma inntil vers 30, og dette omfatter makkabeernes forbund med Roma og Kristi slektslinje. Likevel svarer versene 16–30 til versene 31–39 og 41–45. Slik fremtrer det i de siste 30 versene av Daniel 11 en sammenhengende profetisk linje—med unntak av vers 40, hvor «endens tid» markeres i 1798 og 1989.

Med mindre unntakene i vers 2 og 3—der den siste av åtte presidenter går over til å få kontroll over De forente nasjoners ti konger—samsvarer de to første versene med vers 40 og representerer søndagsloven og overgangen fra det sjette til det sjuende og åttende riket. Vers 3 og 4 samsvarer med vers 45 og Daniel 12,1 og fremstiller det greske rikets oppkomst og fall, parallelt med pavemaktens etablering og undergang i vers 41 til Daniel 12,1. Både kvinnen og dyret hun rir på ender uten hjelp, og innrammer dermed begynnelsen og slutten av Daniel 11 utenfor historien i vers 40. Aleksander den store symboliserer De forente nasjoner, idet han driver hor med Tyrus' skjøge (kongen i nord fra og med vers 41), som begge er både dyret og dragen.

Vers ni og ti

Versene 5–9 avsluttes ved endetiden i 1798, mens vers 10 markerer 1989. Dermed representerer tidsrommet mellom vers 9 og 10 – fra 1798 til 1989 – den åpenbarte delen av vers 40, idet det innleder dets skjulte historie. For å klargjøre: Nesten hvert vers i Daniel 11 gjenspeiler pavedømmets herredømme fra 538 til 1798. Vers 40 dekker perioden fra 1798 til søndagsloven i USA. Versene 6–9 er et forbilde på paveveldet, mens vers 10 varsler Sovjetunionens sammenbrudd i 1989. Derfor strekker versene 11–15 seg fra 1989 til søndagsloven, slik dette fremstilles i versene 16, 31 og 41.

Vers 40 er delt i to deler. Den første, fra 1798 til 1989, begynner og ender med en «endetid». Den andre halvdel begynner i 1989, der den første halvdel avsluttes. Versene 1 og 2 identifiserer en rekke presidenter som begynner i 1989, i samsvar med den andre delen av vers 40. Vers 11 markerer begynnelsen på krigen i Ukraina i 2014, mens vers 12 fremhever de konsekvensene den seirende kongen i syd fører over seg selv. Vers 13 nærmer seg oppfyllelse, men her merker vi oss at vers 11 faller innenfor den andre delen av vers 40—etter 1989, men før søndagsloven (vers 41).

Versene 13–15 peker på slaget ved Panium i 200 f.Kr., året da det hedenske Roma begynte å gjøre sin innflytelse gjeldende over menneskelige forhold, knyttet til dette slaget. Siden dette fant sted lenge før Pompeius' inntog i Jerusalem i vers 16, gir det historisk belegg for å identifisere vers 41 som søndagsloven i USA.

Hver profetisk linje og dens historiske oppfyllelse i Daniel 11 ligger enten innenfor historien i vers 40 (1798 til søndagsloven) eller fra vers 41 til Daniel 12,1. Av de 45 versene gjelder versene 1, 2, 7–15 og 40—til sammen tolv—vers 40s tidslinje når de legges lag på lag. Vers 40 deles i to segmenter ved 1989. Versene 1, 2 og 10–15 svarer til dets andre halvdel. Vers 1 og 2 følger presidentrekken i jorddyrets historie, mens vers 10–15 fremstiller tre stedfortredende kriger iscenesatt av kongen i nord (den pavelige makt) fra 1989 til søndagsloven. De tre stedfortredende krigene begynner med De forente stater, identifisert i vers 40 som «vogner, skip og ryttere».

Vi vil fortsette i den neste artikkelen.